

PRVNÍ KAPITOLA

LEX

O čtyři roky později

Poslední ročník

„Přesně. Tam.“ Cítil jsem, jak se její kozy přitiskly k mým zádkům, když ukázala na knihu, která se nacházela dobrých šedesát centimetrů nad ní. „Ta s modrým hřbetem.“

Ušklíbl jsem se, když jsem nahlas přečetl název: „Tisíc a jeden způsob, jak potěšit svého muže?“

„Přesně ta.“ Byla to jen moje představitivost, nebo najednou zněl její hlas zastřeně? Ovinula mi ruce kolem pasu. „Promiň, myslela jsem si, že jsem zahlídla jinou knihu, která vypadala... zajímavě. Moje chyba.“ Odtáhla ruce z blízkosti mého rozkroku a prázdné police v jeho blízkosti.

S pochechtáváním jsem vyndal modrou knihu, ale pořád jsem se k ní neotočil. „Víš, že jsem vážně dobřej studijní partner?“

„Něco jsem o tom slyšela,“ zavrňela.

Samozřejmě že ano. Moje pověst byla legendární. Během dne jsem byl typický počítačový podivín, který

tráví většinu času v učebnách, kde učí své profesory, jak programovat. Sakra, dokonce jsem adoptoval psy, rozdával letáky pro Greenpeace a podporoval noclehárny pro bezdomovce.

Ale v noci?

„Tak...“ Měkké, vlhké rty se dotkly mého pravého bicepsu. „Co na to říkáš?“

Podrážděný ženský hlas přerušil smyslné napětí mezi námi. „Víš, že je to důkaz skutečný sexuální závislosti, když se potloukáš po oddělení s erotickou literaturou, jen abys tu mohl sbalit holku, kterou nebudeš muset v posteli známkovat – nebo, Bůh mi odpusť, jí dávat manuál.“

„Gabs.“ Otočil jsem se, měl jsem zaťaté zuby i pěstí a byl jsem připravený na souboj nebo na to, abych si rychle zakryl rozkrok, kdyby se mě do něj znova pokusila kopnout. „Nabízíš se?“

„Hm, nevím, pomohla ti bezplatná klinika, aby ses zbavil těch filcek?“

Holka, jejíž jméno jsem zapomněl – stejně jako u většiny z nich – mi vytrhla knihu z rukou a odběhla pryč, zatímco mě Gabs probodávala pohledem.

„Jen pro tvou informaci, to ona mě požádala o pomoc.“ Nevím, proč jsem měl potřebu se bránit před tímhle zplozencem samotného Satana. Možná proto, že se na mě dívala, jako kdyby mě od pobytu za mřížemi dělilo jediné špatné rozhodnutí.

Gabiny měkké růžové rty se stáhly do úšklebku plného odsouzení, zatímco přimhouřila zelené oči. „Máš zpoždění.“

„Vlastně,“ protáhl jsem se kolem ní, „jsem tu byl dřív, viděl jsem dámu v nesnázích a rozhodl se jí pomoci. Víš, jak to chodí. Nemůžu za to, že mě furt obletujou ženský.“